

Baka István

ITT

Itt minden nyom örül a dőlnek,
hogy nem kell másra utni
parányi árnyát. E vidéknek
holtan se lennék semmije.

Minden bokor magának térdel,
esdies az istentől esőt,
s ha kiüld - kinyújtja a töcsák
ezüstfillereit a föld.

S azt is tudom, mindegy e tájnak,
leszek vagy nem leszek jelen;
csezemő arcáról a légy:
elröppen emlékezésem.

Csontjainma szikkadt magányom
nem mállok szét soha e földben,
a kiürült jövőbe lépek
mégis, hogy borsommal betöltsem.